

Školní ples

Jako každým rokem tak i letos se konal tolik očekávaný školní ples. Většina účastníků to bere jako zpestření všedních školních dnů, chtějí vidět své známé a spolužáky v gala a využít zajímavou příležitost pro ještě zajímavější okamžiky. Velmi brzy pak vzniknou historky, které se táhnou našim ústavem po zbytek školního roku.

Až letos jsem si uvědomila, že na tuto událost mé okolí, včetně mě, reaguje

celkem ležerně ve srovnání s tím, jak to známe z amerických komedií ze středních škol. Jestliže tyto skutečnosti porovnáme, vypadá to, jako kdyby této události přikládali američtí teenageři větší význam. Jít například na ples bez partnera je bráno jako absolutní tabu a následuje mnoho dalších pro nás humorných kuriozit.

A jak je tomu u nás? Když už se rozhodneme, že se této akce zúčastníme, pak raději s partou kamarádů než s partnerem. Společenské tance probíhají tím způsobem, že dokud nezačnou hrát odrhovačky, vejdou tam jen ti nejodvážnější nebo společensky nejunavenější. Čím pozdější je hodina, přímo úměrně se zdají být prostory plesu dekadentnější. Místy to člověku připadá jako domino mladších studentek.

Jakmile se ples blíží ke konci, otevírají se dveře místní diskotéky a prostory plesu se vylišňují. Ti, kteří se neradi oddávají zábavě při blikajících světlech a hudbě, posléze navštěvují místní putyky, kde se završuje plesová nálada. Tady se jako vždy setrvává do ranních hodin a je zde pomalu vyšší účast než v pátečních školních hodinách.

Osobně se mi letošní ples velice líbil a budu na něj vzpomínat ještě velmi dlouho.

Kristýna Gregorová, 3.M

Vítejte v Bradavicích

Určitě všichni znáte příběh Harryho Pottera, příběh, který obletěl celý svět. Stal se doslova fenoménem a zasáhl nesčítelně mnoho srdcí. Tak proč se neinspirovat a neudělat imatrikulaci ve stylu Harryho? Třídě 4. K se to rozhodně velmi povedlo. Imatrikulovaná 1. K si nemohla přát lepší přivítání na naší milované škole.

Studenti jako první předvedli scénu ze Školy čar a kouzel v Bradavicích. Mohli jsme vidět Hermionu, Rona, jenž vyzvracel slimáky, Snapea a další známé postavy z kouzelného světa. Potom nás všechny přivítal ředitel Brumbál a přišel dokonce i Hagrid, který podle mě neměl žádnou chybu.

A konečně přišlo na řadu oficiální přijetí nových studentů pomocí Moudrého klobouku. Až byli všichni zařazeni do své nové koleje - 1. K, pokračovalo se s prezentací. Prezentace byla udělaná z fotek a vzpomínalo se na předešlé roky a strávený čas na naší Škole čar a kouzel v Luhačovicích.

Naše třída byla moc ráda, že se mohla jít na tuto akci podívat. Imatrikulace stála vážně za to. Byla zábavná, dobře připravená a každého fanouška Harryho Pottera potěšila.

Kateřina Syptáková, 3. K

Imatrikulace 1. M

Dne 16. 11. 2010 jsme byli imatrikulováni třídou 4. M v kongresovém sále v Luhačovicích. Všichni jsme přišli slušně oblečení, sedli si na místa, plni zvědavosti a nervozity, jsme čekali, co se bude dít.

Najednou zhasla světla a na plátně jsme se mohli podívat na prezentaci fotek starších žáků z období čtyřletého studia na SOŠ v Luhačovicích. Při jejím sledování jsme se nasmáli, pobavili a zjistili, co nás čeká a co nás nemine na studiích. Po ukončení prezentace se v sále rozsvítilo a začal program. Vyběhli před nás Indiáni, tančili, hopsali, křičeli a parodovali reklamy.

Když už jsme tušili, že se blíží konec indiánského rejdní, nervozita stoupala v očekávání dalšího dění, tedy z pokračujícího průběhu imatrikulace. Co budeme muset udělat, abychom složili slib? Naštěstí jsme jen museli kleknout na kůži a maturanti nás pasovali na jejich následovníky. Na památku jsme dostali odznak

dětí kmene, na němž bylo napsané naše jméno i našeho patrona. Také jsme dostali od pedagogů pamětní list. Společně jsme se vyfotili a byli rádi, že to máme za sebou.

Gabriela Domanská, 1. M

Beseda s Martinem Jirousem

Ivan Martin Jirous, zvaný též Magor, je básník, výtvarný kritik a teoretik, jeden z nejvýznamnějších představitelů literárního a hudebního undergroundu.

Ivan Martin Jirous se narodil 23. 9. 1944 a vystudoval dějiny umění. Za negativní a kritický postoj vůči tehdejšímu vládnoucímu totalitnímu režimu, za hanobení národa a za pohoršující vulgární texty byl Jirous v letech 1979-1989 několikrát soudně trestán. Ve vězení strávil celkem přes 8 let.

Dne 12. 10. 2010 jsme měli možnost se s panem Jirousem setkat. Seděli jsme nedočkavě v sále a čekali na tohoto významného muže, o němž nám pan učitel Lekeš sdělil několik zajímavých informací. Píše sprosté texty, básně, je kritický, byl vězněn, ale získal nejvyšší literární ocenění, a to Seifertovu cenu.

Musí to být jistě zajímavý člověk, pomyslela jsem si. V mých představách to byl asi třicetiletý mladík, který nám v sále udělá nějakou show, ale namísto toho se ve dveřích objevil starší muž s prošedivělou hřívou. Usedl na židli a pomalu, pečlivě si nás prohlížel. Ani se neusmál, ani se nemračil. Takový lhostejný pohled, alespoň mi to tak připadalo.

„Tak já vám přečtu něco ze svých knížek,“ pousmál se a začal vytahovat několik svých sbírek básní. Během čtení svých ukázek byl celý sál jakoby omámen. Nikdo se nebavil, nikdo nerušil. Všichni poslouchali, bylo nesmírné ticho, dokonalá atmosféra pro poezii. Mnoho lidí by mohlo mít vůči jeho ostrým textům námitky, ale všichni poslouchali, jako by čekali na rozhodující okamžik při vyhlašování Oscara.

Zpočátku mi jeho básně nic moc neříkaly, ale když jsem se zaposlouchala, po pár minutách mi jeho básně přišly skvělé. Proč? Na tu dobu psát takhle ostré věci mi přišlo odvážné a brala jsem to rovněž jako výborné vyjádření vlastního názoru. Vůbec bych dílo pana Jirouse nepovažovala za hanobení národa. Možná, že by lidé, kteří jeho dílo takhle chápali, sami rádi na tu dobu něco podobného napsali, ale neměli odvahu a snad to říkali i ze závisti.

Pro některé je pan Jirous bůh, pro některé buran, pro mě je to zajímavý člověk od něhož se mají ostatní co učit. Napsal třeba **Magorův ranní zpěv** - samizdat 1975, souborné vydání jeho prvních básní, **Magorova krabička** - samizdat 1979, **Mládí nevykouřené** - samizdat 1975, 1979 a 1980, ve všech třech prvních sbírkách je patrná inspirace poezií Egona Bondyho, **Magorovo borágo** - samizdat 1981, **Magorova mystická růže** - samizdat 1981.

Myslím, že když si půjčíte nebo koupíte nějakou jeho knížku, určitě se nudit nebudete a přijdete na mnoho věcí o životě, které vám nikdo neřekne.

Aneta Janečková, 3. K

Okresní kolo olympiády

Po úspěšném absolvování školního kola německé olympiády jsem měl možnost zúčastnit se okresního kola ve Valašských Kloboukách, které se konalo v úterý 8. února 2011.

Zkouška se skládala z poslechu na téma ženský fotbal a poté ze zodpovězení zhruba deseti otázek, dále jsem popsal obrázek a nakonec proběhl rozhovor s tříčlennou porotou na téma domov.

Po zhodnocení výkonů všech šesti zúčastněných jsem se umístil na překvapivém druhém místě. Cenou byla poukázka na odběr knih.

Radim Hruška, 2. M

Volejbalový turnaj

Turnaj se odehrál ve středu 15.12. 2010. Účastnily se všechny třídy, tudíž nemohla chybět ani 1. M, která měla hvězdné obsazení. Náš tým odolával v podání dvou kluků a čtyř holek. Nebyli jsme sice moc sehraní, ale po jedné hodině tělocviku, kdy jsme trénovali a po pečlivém výkladu p.uč. Hrabala, můžeme být na sebe hrdí!

Ráno, kdy jsme se všichni potkali na place v tělocvičně, jsme se začali rozehrávat a plánovat naši „strategii“. Neuběhla ani půl hodina a kdosi zapískal, aby se všechny týmy seřadily a vyslechly si pokyny p. uč. Hrabala. Když skončil se

svým proslovem, začínající týmy se rozběhly do hřiště, hlasitě se pozdravily a už to práskalo na všechny strany. My jsme zatím seděli a bedlivě pozorovali každé družstvo.

Najednou skončil zápas předcházejících žáků a nastoupili jsme my proti učitelské elitě. V hlavách nám jen šrotovalo, jak asi budou hrát, zřejmě nebudou tak silní. Ale opak byl pravdou. Jen co první ze soupeřů dal podání, věděli jsme, že nám hoří za patami. Byly to hotové rány jak od profesionálů. A smeče taky stály zato

Po prvním prohraném setu jsme byli trochu skleslí, ale pořád s úsměvem na tváři. Druhý set už byl lepší, nějaké ty body jsme uhráli, a to je co říct! Po dohraném zápase jsme měli volno, a tak jsme se dívali, jak válčí 2. U se 3. M. Třída 2. U hrála solidně, není taky divu, že vyhrála. Taky 3. M nebyla špatná, povzbuzovali je jejich věrní fanoušci. Za to o nás - 1.M - se nedalo říct, že nějaké fandý máme. Všichni jeli do Vídně, a tak nás uspokojovalo alespoň to, že na nás (ne)mysleli.

A konečně v naší skupině dohráli zápas a na řadu jdeme my proti 4. U. Když se postavili proti nám, byli to samí namakaní borci, tak naháněli strach, ale nemuseli jsme se ničeho bát, jak jsme už sami poznali. První set byl pro nás jasný. Druhý set už nás tlačili, ale většinou jsme si to pokazili sami, tudíž vyhráli oni. Třetí rozhodující set jsme měli na dosah, škoda jen našich chyb. A tak po napínavém a vyčerpávajícím zápase zvítězila 4. U.

Dále jsme hráli se 4. M, která byla slušně nadupaná. Samí výborní hráči. Ale přece se nám podařilo uhrát alespoň jeden set. Musíme pochválit jejich bouřlivé fanoušky, kteří je podporovali po celou dobu turnaje.

A teď nastával slavný hřeb tohoto odpoledne 1. M proti 2. G, kdy jsme měli šanci vyhrát. Celý zápas šel jako po másle a jasné vítězství patřilo nám - 1. M. Měli jsme velkou radost, alespoň z jedné výhry. A na další volejbalový turnaj budeme připraveni mnohem líp! Turnaji zdar!!!

Volejbal

Středa ráno! Kopec na Radostov! Moje první reakce - mně se nechce. Ale ostatní už tam asi byli, a tak jsme poslední opozdílci rychle vyklusali prudký kopec na halu a pelášili do šaten. Stihli jsme to jen tak tak. Jakmile jsme vešli do tělocvičny, všude bylo hodně soutěžících i fanoušků, dostali jsme trochu trému nejen z toho, že nás všichni sledovali, ale i kvůli tomu, že jsme malí prváčci a hráli jsme s „velkýma čtvrtákama“. Ještě jsme se půl hodinky rozpínávali a zvědavě sledovali, jak to ostatním jde.

„Družstva pozor, nastupte si do řad!“ zakřičel pan učitel Hrabal a všichni nadšeně doběhli k němu a řadili se. Nejprve přečetl družstva, která hrají, všichni zatleskali a začalo se. První zápas jsme prohráli, hráli jsme totiž proti učitelům, ale příští rok jim to určitě vrátíme. Pak se nám jakž takž dařilo, nevyhráli jsme o dva míče. Hráli jsme už čtvrtý zápas a byli jsme přímo posedlí touhou po vítězství, a tak nakonec jsme vyhráli alespoň jeden zápas.

Vykřikovali jsme a byli jsme moc rádi, i když jsme nebyli tak dobří jako jiné týmy. Klidně bych si ten den zopakovala, i přestože nás ruce bolely ještě tři dny, ale už se těšíme, až to příští rok učitelům natřeme.

Barbora Zpěváková, 1. M

První dojmy z naší školy

Můj první půlrok na škole je v pohodě. Seznamuji se s okolím, s podmínkami ve škole a s novými lidmi. Ve třídě máme parádní kolektiv. Je nás celkem 22. Z toho 20 holek a 2 kluci. Zatím nám to parádně klapě. Moc se nehádáme, o přestávce vymýšlíme blbosti a v hodinách se smějeme jako malá děcka. Učení tu celkem zvládáme. Na základní škole nás strašili, že střední škola je velká změna. Měli sice pravdu, ale ta změna je k lepšímu. Učitelé nás neberou jako malé caparty, ale jako starší studenty.

Vídeň po prvé

„Crrrr“. Ach ne, je půl šesté a budík mi dává jasně najevo, že bych měla vstát, abych nezaspala do Vídně. Po náročném probuzení jsem se nachystala a vyrazila s kamarádkou Martou - směr nádraží v Luhačovicích.

Dorazily jsme jako poslední, což nás

překvapilo, ale místa v autobuse naštěstí měli ještě volná. Usadili jsme se všichni a vyjeli.

Po čtyřhodinové cestě, která byla skutečně dlouhá, jsme konečně dorazili k zámku Belvedere. V duchu jsem si říkala, jaké štěstí, že jsem se pořádně oblékla, a ty čtvery ponožky, musela jsem uznat, že jsou dobré.

Ale zpátky k tématu. Když jsme vystoupili, ovál nás studený vítr a kupa sněhu.

Pomalu jsme se vysoukali a šli loudavou chůzí k zámku. „Konečně budeme zase v teple, co?“ řekla jsem svoji kamarádce. Po patnáctiminutovém čekání venku jsme byli rádi, když jsme se dostali do zámku. „Já to nechápu,“ zašeptala mi Marta do ucha. „Já taky ne, co máš z toho.“ Nejsem nějaký velký nadšenec do obrazů, ale opravdu mě fascinovaly. Nejvíce mě zaujal obraz, u něhož jsem stála neočekávaně dlouho. Už ani nevím, od koho byl, ale vybavuji si ho, jako bych ho viděla před sebou. Pobřeží, vor, ale to nejkrásnější byla loď, která byla v mlze. Nechápala jsem, jak někdo tohle může namalovat, leda bůh.

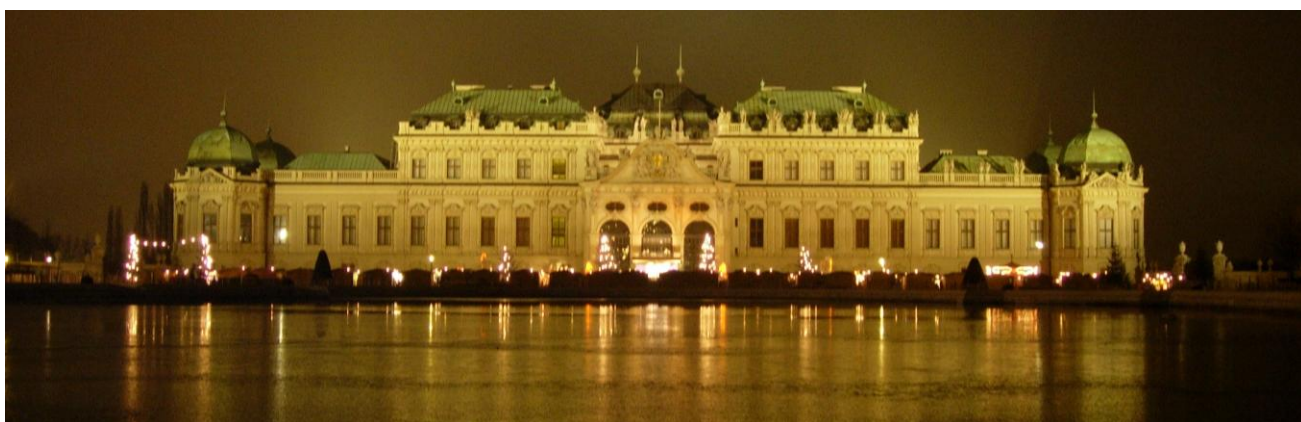
Rychle to uteklo a za pět minut máme sraz dole. A už zase sedíme v autobuse a jedeme směrem k náměstí Marie Terezie. Když vystoupíme, přestávám chápat. Nikdy jsem nebyla ve Vídni v zimě a přímo mě to fascinovalo. Jaké osvětlení, nádhera.

Konečně rozhod. Nakoupili jsme dárečky a snědli řízky. Jakmile se sešla naše skupinka, vydali jsme se na hlavní náměstí u radnice, kde probíhaly hlavní trhy. Ale první, kam jsme vešli, byla radnice. Taková zima mi dlouho nebyla. Jako správná holka jsem musela jít první na WC a spravit si „fasádu“. Poté začala prohlídka radnice. Byly tam dílny, kde si mohly malé děti udělat nějaké výrobky. Bylo to krásně, jak se snažily, jen škoda, že jsme jim nerozuměli. Trochu jsme se ohřáli a vyrazili ven se dívat po stáncích.

Jen co se setmělo, rázem se všechno rozsvítilo a já zůstala opět zírat. Tohle jsem v životě neviděla, tak nádherně osvětlené městečko, bylo to kouzelné. V 16.45 měli všichni účastníci zájezdu sraz u adventního věnce. Vydali jsme se krásně osvětlenou Vídni k autobusu.

Už ho vidím. Jo, já taky, překřikovali jsme se, protože jsme v té zimě stáli asi dvacet minut. Konečně sedíme na místech, najednou celý autobus ztichl. Každý zcela vyčerpaný začal usínat. „Dívej, cedule Luhačovice,“ ukázala jsem kamarádce. Jen ospale zamručela: „Nějak brzo, ne?“

Všichni jsme začali rychle sbírat svoje věci, rozloučili se s vyučujícími a vyrazili směr intr nebo přímo domů. Celá unavená jsem vlezla do sprchy a jen tak tak jsem se doplázila do postele. V minutě jsem spala a zvonil mi budík do Vídně. Naštěstí to byl sen. Ale byl to krásný výlet.

Gabriela Domanská, 1. M

Vídeň po druhé

Bylo, nebylo, jednoho krásného zimního dne brzo ráno se někteří studenti ze SOŠ Luhačovice, pochopitelně i s paní učitelkou Pařízkovou a paní učitelkou Hnátkovou, vydali na cestu do Vídně. Po několika hodinách jsme dojeli do **horních Belvedérů**, kde jsme navštívili galerii s překrásnými obrazy. Po prohlídce jsme se vraceli do autobusu, když vtom moje

spolužačka ukradla nějakému pánovi ze stolku leták, teď už nevím z jakého obchodu. Děda se chtěl na ni vrhnout. Vytrhl jí leták z ruky a plácl ji s ním po ruce a něco řekl. Pochopitelně jsme mu nerozuměly, ale hlavní je, že jsme měly o zábavu postaráno.

Nastoupili jsme do autobusu a jeli na náměstí Marie Terezie. Tam jsme měli rozchod. Chtěly jsme si s holkami koupit něco na jídlo, protože nám po té dlouhé cestě a namáhavém smíchu vyhládlo. Ale náš strach z domluvy byl silnější, proto jsme radši spoléhaly na své zásoby. Jediné, co jsme si z tohoto náměstí odnesly, byly Mozartovy koule. Byly dobré.

Pak jsme šli všichni pěšky až k radnici, u které byly nádherné trhy. Po dlouhém rozchodu jsme se setkali u adventního věnce. Opravdu obdivuji člověka, kterého napadlo, aby před radnicí stál velký věnec z jehličí. Skutečně úžasný to nápad. Nejkrásnějším zážitkem však pro nás bylo rozsvícení celého náměstí před radnicí. Zcela na mě dolehla ta pravá vánoční atmosféra. V životě jsem neviděla tak krásné místo. Jakmile jsme se pokochali, museli jsme jít na místo, kde na nás měl čekat autobus.

Po cestě jsme viděli tolik krásných ozdob. Netušila jsem, že zrovna v Rakousku bude tak

nádherná výzdoba a atmosféra. Prostě vše co se Vánoc týká. Čas rychle utekl a už jsme byli na cestě domů.

Zpáteční cesta autobusem byla velmi zábavná a příjemná. Zábavná v tom, že jsme se velmi zasmáli se studenty vyšších ročníků, a v tom, že nám řekli své zážitky, které si odnášejí z této školy. Příjemné bylo i to, že jsme si konečně odpočinuli od celodenního chození po Vídni.

Byl to super výlet a jsem ráda, že jsem se ho mohla zúčastnit. Určitě další rok pojedou znovu. I když by to chtělo stejný kolektiv jako tentokrát. Všem doporučuji, aby se tohoto výletu do Vídně zúčastnili. Stojí to za to!

